

азъ ща да кажа, че ти подтвърдѣваше думитѣ на Сатрий.
Азъ ща да ви обада и двама ви.

Сатрий.

Лажешъ, мръсноко! Азъ са признавамъ за сичко и
ща да отида на смъртъ, но нѣма да излѣжа за Кремуция.
Ако той и да ма обезчести, но азъ съмъ достоенъ за
това. Ние не можахме да го погубимъ — ще да загинеме
сами! Азъ та уважавамъ, Кремуций! (*Слугите исхвър-*
лятъ чръзъ оградата и двамата, свързани наедно).

Кремуций.

О, Римъ! о нещастна Италио! бѣдно мое отечество!
каквото и да стане съ мене — никакво нещастие, никакви
мъжки сж не въ сила да надвиятъ оная скжрбъ, която
къса скжрцето ми, като са смисла за твоето унижение!
Моята скжрбъ е застарѣла и скрита на вѣки: азъ ща да
умра съ нея. Нѣма кому да я завѣщая! . . . Защо хо-
рата искатъ да ма погубатъ? Далечъ, далечъ отъ тѣхъ
Ако успѣя да са избава изъ тая примка, то ща да остава
Италия, ща да бѣгамъ въ Германия, даже въ Сарматия. . .
Тамъ баремъ азъ нѣма да виждамъ падението на моятъ
народъ, нѣма да слушамъ латинското слово въ устата на
злодѣите и на предателите (*Отива си въ къщи*).

